

РЕШЕНИЕ

№ 25704

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **11168** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на „ФЛАМИРОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. Б срещу Ревизионен акт № Р-22220424002141-091-001 от 17.10.2024 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение № 720/07.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който са установени задължения по ЗДДС и лихви в размер общо на 331 845,17 лв. за периодите август 2023 г. – ноември 2023 г. и януари 2024 г.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон. Моли се неговата отмяна и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22220424002141-020-001 от 29.04.2024 г. , издадена от Р. М. С., заместник на Н. И. Б., и двете на длъжност началник на сектор при ТД на НАП-В., съгласно заповед № Д-842/16.04.2024 г. на директора на ТД на НАП-В., оправомощена със заповед № РД-01-1019/06.11.2023 г. на директора на ТД на НАП-С., Заповед № З-ЦУ-2303/06.11.2023 г. и Заповед № З-ЦУ-902/26.04.2024 г. на зам. изп. Директор НАП, е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне на задълженията му по ЗДДС за периодите август 2023 г. – февруари 2024 г. Издадена е и заповед за изменение на заповедта за възлагане на ревизията ЗИЗВР № Р-22220424002141-020-002 от 13.08.2024 г. , издадена от Н. И. Б. – орган, възложил ревизията, е определен срок за приключване до 13.09.2024 г. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад РД № Р-22220424002141-092-001 от 25.09.2024 г. , връчен на жалбоподателя на 30.09.2024 г. , срещу който не е постъпило писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Ревизията приключва с ревизионен акт № Р-22220424002141-091-001 от 17.10.2024 г., издаден от Н. И. Б. – орган, възложил ревизията и Г. П. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – В. - ръководител на ревизията, който е връчен на жалбоподателя по електронен път на 29.10.2024 г. С РА са установени задължения на жалбоподателя по ЗДДС в размер на 331 845,17 лв. за периодите август 2023 г. – ноември 2023 г. и януари 2024 г. Корекцията произтича от:

1. Непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 , т . 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в размер на 194 409,50 лв. по 10 фактури издадени от доставчика „ПРОЛИКС“ АД.
2. Непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 , т . 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в размер на 83 318,24 лв. по 2 фактури, издадени от доставчика „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД.
3. Начислен ДДС в размер на 16 325,36 лв. на основание чл. 79, ал. 2 от ЗДДС по издадена от жалбоподателя фактура № [ЕГН] от 01.02.2024 г.

При гореизложените факти настоящият състав приема, че актовете издадени в рамките на ревизията, включително РА, са валидни. Правилни са съображенията в потвърждаващото РА административно решение, че възложилият ревизията, както и органът издал РА са оправомощени като компетентен орган за възлагане на ревизията със заповед Директора на ТД на НАП С.. Правилно се приема, че с тази заповед се определят функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 1, т. 1 от ДОПК на служители /органи по приходите/, за които съгласно заповед на зам. изп. директор на НАП не се прилагат разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, които дават правилата за местната компетентност на ТД на НАП – в случая по седалището на ревизираното лица – [населено място]. Със заповед на зам. изп. директор на НАП, издадена на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК, който зам. изп. директор на НАП, съгласно цитираната разпоредба чл. 12, ал. 6 от ДОПК, е оправомощен със заповед на изп. дир. на НАП, се определят органите по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК – възможност предвидена в чл. 12, ал. 6 от ДОПК, между които и процесните данъчни служители при ТД на НАП В.. Също така, със заповед на зам изп. директор на НАП, издадена на основание чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, е упражнено правомощието при необходимост за изпълнение на възложените функции, служители на една ТД да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК, компетентни са органите от друга ТД. Правилно е прието, че чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП уреждат законовата възможност за делегиране правомощието да се определят органи по приходите за които не се прилагат правилата за местната компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Правилно е прието, че цитираните разпоредби и издадени въз основа на тях заповеди на директора и зам.

директора на НАП, уреждат вътрешни служебни отношения и не нарушават разпоредбите на чл. 112 от ДОПК, определящи материалната компетентност на органите, възложили ревизията, както и не засягат компетентността на директора на ТД съгласно чл. 8 от ДОПК. По конкретно – директорът на местно компетентната ТД на НАП С., на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК е оправомощил орган от местно некомпетентна ТД на НАП да възложи процесната ревизия, за който орган, обаче, законосъобразно, на основание че чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, са изключени правилата за мастрната компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Мотивите за това са по целесъобразност и не следва да се обсъждат от съда, доколкото не е направено за конкретния случай, а общо с процесните заповеди. В този смисъл са и задължителните указания до съдилищата с Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. на ВАС по т. д. № 2/2024 г., ОСС, I и II колегия, според което не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция. Изложеното до тук налага извод за валидност на процесните заповеди по възлагане на ревизията и на РД и РА.

По непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 ,т . 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в размер на 194 409,50 лв. по 10 фактури издадени от доставчика „ПРОЛИКС“ АД:

Данъчните органи установяват безспорното по делото, че жалбоподателят е вписан в ТР на 25.10.2011 г. , като има за предмет на дейност, освен всичко друго, покупка, строеж и обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба. Безспорно е, че през ревизирияния период жалбоподателят упражнява право на приспадане на данъчен кредит в размер на 194 409,50 лв. по 10 фактури издадени от доставчика „ПРОЛИКС“ АД. Доставките са с предмет „аванс за трайни подобрения, проектиране и дизайн, окончателно плащане за трайни подобрения, осветление и осветителни тела, локално топлозахранване, оборудване гаражи и общи части, мебели, климатизация и вентилация“, извършени в мезонет ап. № 5, гараж № 6, гараж № 3, ателие № 2, всичките находящи се в сградата на адрес [населено място], [улица]. В хода на ревизията се установява безспорното, че с договор от 17.01.2023 г. Е. Д. Д. и Т. Д. Д. /съпрузи и собственици съответно първата на жалбоподателя и втория на „ПРОЛИКС“ АД/, продават на „ПРОЛИКС“ АД „трайни подобрения, проектиране и дизайн, окончателно плащане за трайни подобрения, осветление и осветителни тела, локално топлозахранване, оборудване гаражи и общи части, мебели, климатизация и вентилация, извършени в мезонет ап. № 5, гараж № 6, гараж № 3, ателие № 2, всичките находящи се в сградата на адрес [населено място], [улица]“ за сумата от 97 000 лв. По-нататък, данъчните органи установяват безспорното, че с договор от 08.06.2023 г. „ПРОЛИКС“ АД продава на жалбоподателя същите „трайни подобрения, проектиране и дизайн, окончателно плащане за трайни подобрения, осветление и осветителни тела, локално топлозахранване, оборудване гаражи и общи части, мебели, климатизация и вентилация, извършени в мезонет ап. № 5, гараж № 6, гараж № 3, ателие № 2, всичките находящи се в сградата на адрес [населено място], [улица]“ за сумата от 972 047,51 лв. или 497 000 евро. За тази продажба са издадени процесните 10 фактури, по които не е признато правото за приспадане на данъчен кредит в размер на 194 409,50 лв. с обжалвания РА. В хода на ревизията е установено безспорното, че подобренията в имотите, включително мебелирането им, е извършено от Е. Д. Д. и Т. Д. Д. /съпрузи и собственици съответно първата на жалбоподателя и втория на „ПРОЛИКС“

АД/ в периода 2003 г. – 2005 г. Установено е че тези имоти, така завършени и мебелирани, са продадени от Д. на „ПРОЛИКС“ АД в периода 2008 г. – 2011 г. , а „ПРОЛИКС“ АД продава имотите, в това им състояние на завършеност и мебелиране, на жалбоподателя на 04.04.2018 г. При тези факти, настоящата съдебна инстанция споделя съображенията на данъчните органи за фиктивност на доставките. Жалбоподателят е купил имотите в това им състояние на завършеност и мебелираност на 04.04.2018 г. и към него няма извършени доставки впоследствие през 2023 г. , когато са издадени процесните 10 фактури. Правилно е съображението на органите по приходите, че данъчното събитие и изискуемостта на ДДС, възниква с извършването на доставката – прехвърляне на собственост или извършване на услуга, според разпоредбата на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС. Услугите по изграждане на имотите, включително по мебелирането им, е станало в периода 2003 г. – 2005 г. , като впоследствие са продавани като вещи. Към жалбоподателя има реална доставка на такива вещи на 04.04.2018 г. , когато е закупил имотите. През 2023 г. към него няма реални доставки. Реалността на доставките е задължително условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС – арг. от чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, както и за начисляване на ДДС.

Във връзка с възражението на жалбоподателя, че процесните фактури са осчетоводени и по тях е извършено плащане, следва да се посочи следното: действително, данъчните органи следва да следят единствено и само движението на пари, но не и да преценяват съдържание на търговски правоотношения. В този смисъл е решението от 20.06.2013 г. по дело С-653/11 на СЕС, което посочва, че доставката е обективно понятие, поради което органите по приходите следва да установяват само движението на пари, но не и да правят изводи за необходимост, търговска обосновааност и икономическа целесъобразност: „41. Също от практиката на Съда следва, че в този смисъл понятието за доставка на услуги е обективно по характер и се прилага независимо от целите и резултатите на съответните сделки, без данъчната администрация да е задължена да извършва ревизии, за да установява намерението на данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл Решение по дело Н. и др., посочено по-горе, точки 56 и 57, както и цитираната съдебна практика)“. От друга страна, обаче, когато данъчните органи установяват изкуствени правни конструкции, които не съответстват на действителното икономическо и търговско положение и които имат единствената цел да създадат данъчно предимство, те трябва да съобразят това при прилагане на данъчните норми. В тези случаи, данъчните органи са длъжни да не приемат сделките като отражение на действителното икономическо и търговско положение. Именно последното установява движението на пари, като единствено основание за възникване на данъчно задължение. Това следва да се установява от органите по приходите. В този смисъл е решението от 20.06.2013 г. по дело С-653/11 на СЕС, според което:

„43 Като се има предвид, че обикновено положението по договора отразява действителното икономическо и търговско положение по сделките, и за да се отговори на изискванията за правна сигурност, релевантните договорни клаузи представляват един от елементите, които следва да се вземат под внимание при установяване на доставчика и получателя по сделка за „доставка на услуги“ по смисъла на член 2, точка 1 и на член 6, параграф 1 от Шеста директива.

44 Може обаче да се окаже, че понякога определени договорни клаузи не отразяват напълно

действителното икономическо и търговско положение по сделките.

- 45 Това по-специално би се наблюдавало, в случай че посочените договорни клаузи представляват напълно изкуствена конструкция, която не отговаря на действителното икономическо и търговско положение по сделките.
- 52 Предвид на изложените съображения на въпроси 1—4 следва да се отговори, че договорните клаузи, макар и да са един от елементите, които следва да се вземат под внимание, не са определящи за установяването на доставчика и получателя на „доставка на услуги“ по смисъла на член 2, точка 1 и на член 6, параграф 1 от Шеста директива. Те могат по-специално да не бъдат отчитани, когато се установи, че не отразяват действителното икономическо и търговско положение, а представляват напълно изкуствена конструкция, която не отразява икономическата действителност и е създадена единствено с цел получаване на данъчно предимство, което следва да се прецени от националната юрисдикция.“

Настоящият състав приема, че гореизложената фактическа обстановка, при която между свързани лица се фактурират веднъж доставка на услуги по изграждане и мебелиране на недвижими имоти от преди повече от 20 г. , а от друга страна се фактурират продажбата на тези имоти близо 20 г. по-късно от изграждането и мебелирането им, разкрива именно такава изкуствена конструкция, която има за цел да създаде данъчно предимство по приспадане на данъчен кредит. По-конкретно: съпругът продава на съпругата изграден и мебелиран имот, при което се приспада ДДС от съпругата. Впоследствие съпругът продава на съпругата доставки по изграждане и мебелиране на имота /доколкото въобще това може да е годин обект на договор за продажба/, като съпругата отново приспада ДДС.

Предвид гореизложеното, жалбата срещу разгледаната част на РА е неоснователна.

По непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 ,т . 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в размер на 83 318,24 лв. по 2 фактури, издадени от доставчика „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД:

Данъчните органи установяват безспорното по делото, че жалбоподателят е вписан в ТР на 25.10.2011 г. , като има за предмет на дейност, освен всичко друго, покупка, строеж и обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба. Безспорно е, че през ревизирия период жалбоподателят упражнява право на приспадане на данъчен кредит в размер на 83 318,24 лв. по 2 фактури, издадени от доставчика „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД. Фактурите са с предмет „аванс за покупко-продажба на имоти“. В хода на ревизията е представен предварителен договор за покупко-продажба на недвижими имоти от 11.10.2023 г. , сключен между „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД като продавач и жалбоподателя като купувач. Съгласно договора „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД се задължава да продаде на купувача собствения си Магазин № 2, находящ се в [населено място], [улица], както и апартамент А33 и парко място 2.1 , находящи се в [населено място], [улица], за които продавачът има сключен предварителен договор от 02.10.2023 г. за покупко-продажба с трето лице – собственик – „КД КОНСУЛТ“ ЕООД, като окончателният договор е следвало да се извърши до 23.10.2023 г. Страните се задължават да подпишат

окончателен договор за прехвърляне на собствеността до 11.10.2024 г. Данъчните органи установяват, че собственият на „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД Магазин № 2, находящ се в [населено място], [улица] продаден на собственичката на жалбоподателя Е. Д. на 29.01.2024 г. В хода на ревизията е представен анекс от 11.02.2024 г. към предварителния договор от 11.10.2023 г. , с който предметът на продажбата Магазин № 2 е заменен с апартамент № 5, находящ се в [населено място], [улица], ет. 3. В хода на ревизията не са представени доказателства чия собственост е апартамент № 5, находящ се в [населено място], [улица], ет. 3, нито са представени доказателства за това, как „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД предвижда да придобие апартамента, за да изпълни изменения предварителния договор от 11.10.2023 г. При служебна проверка в ПП на НАП, органите по приходите установяват, че апартамент № 5, находящ се в [населено място], [улица], ет. 3 не е собственост на „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД. Установява се, че апартамент № 5, находящ се в [населено място], [улица], ет. 3 е собственост на Й. К. Ц. – майка на Е. Д. – собственик на жалбоподателя, която е починала на 10.04.2024 г. , като след тази дата няма данни, как е придобита собствеността, още по-малко, че това е станало от доставчика „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД.

По-нататък, в хода на ревизията не се събират доказателства, че „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД е придобил другите два имота апартамент А33 и парко място 2.1 , находящи се в [населено място], [улица], за които продавачът има сключен предварителен договор от 02.10.2023 г. за покупко-продажба с трето лице – собственик – „КД КОНСУЛТ“ ЕООД, като окончателният договор е следвало да се извърши до 23.10.2023 г. Данъчните органи установяват безспорното, че в този предварителен договор е предвидено, че ако окончателен договор не се сключи до 23.10.2023 г. , то страните ще се считат уведомени да се явят за подписване на окончателен договор в нотариална форма на 07.11.2023 г. В предварителния договор не са предвидени правни последици от неявяването на страните да подпишат окончателен договор в нотариална форма на 07.11.2023 г. В хода на ревизията не са събрани и никакви други допълнителни документи за изменение на този предварителен договор от 02.10.2023 г. Не се събират и доказателства, че „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД е придобил апартамент А33 и парко място 2.1 , находящи се в [населено място], [улица]. Такива доказателства не се събират и в съдебното производство. В хода на ревизията е установено, че едноличен собственик на капитала жалбоподателя е Е. Д., която е съпруга на едноличния собственик на капитала и управител на „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД – Т. Д..

Всички изложено до тук, налага извод за изначална липса на воля за сключване на окончателен договор по предварителния договор предварителен договор за покупко-продажба на недвижими имоти от 11.10.2023 г. , сключен между „СОФИЯ СМАРТ СИТИ“ ЕООД като продавач и жалбоподателя като купувач, и които дружества са представлявани от двамата съпрузи. Ето защо, правилен е изводът на

данъчните органи за фиктивност на доставката по предварителния договор от 11.10.2023 г. , за капарото по който са издадени процесните две фактури. Следователно, правилно по тях е отказано право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС. Тук съдът препраща към мотивите, изложени по-горе за фиктивността на доставките, изкуствената правна конструкция и данъчното предимство.

Предвид гореизложеното, жалбата срещу разгледаната част на РА е неоснователна.

По начисления ДДС в размер на 16 325,36 лв. на основание чл. 79, ал. 2 от ЗДДС по издадена от жалбоподателя фактура № [ЕГН] от 01.02.2024 г. :

Данъчните органи установяват безспорното, че жалбоподателят представя справка-декларация по ЗДДС с вх. № 22041942773/01.02.2024 г. с резултата на периода нулева стойност. В дневника за продажби за февруари 2024 г. е декларирана доставка по фактура № [ЕГН]/01.02.2024 г. с предмет продажба на недвижим имот на Д. Т. Д. с данъчна основа по освободена доставка 171 500 лв. Жалбоподателят представя н.а. № 22, дело 21 от 2024 г. с дата 29.01.2024 г. за доставката по фактурата, като недвижимият имот е ателие № 2, находящо се на тавански етаж в жилищната сграда в [населено място], [улица]. Цената по н.а. кореспондира с фактурираната от жалбоподателя доставка. Имотът е закупен от жалбоподателя през април 2018 г. и във връзка с тази покупка на жалбоподателя е издадена фактура № 1215/04.04.2018 г. с ДО 590 211 лв. и ДДС 118 042,20 лв. По тази фактура през април 2018 г. жалбоподателят е приспаднал данъчен кредит по ЗДДС в размер на посоченото ДДС. От изложеното следва, че правилно данъчните органи съобразяват, че при покупката на ателие № 2 жалбоподателят е приспаднал ДДС, а при продажбата е третирали доставката като освободена, което противоречи на разпоредбата на чл. 79, ал. 2 от ЗДДС. Според цитираната норма, регистрирано лице, което изцяло, частично или пропорционално на степента на използване за независима икономическа дейност е приспаднало данъчен кредит за произведена, придобита или внесена от него стока, съответно изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за получена услуга, при извършване на последваща доставка на стоката или услугата, за която не е налице право на приспадане на данъчен кредит, дължи данък в размер на ползвания данъчен кредит. Правилно данъчните органи съобразяват, че в чл. 79, ал. 3, т. 1, б. „а“ от ЗДДС е дадено формулата по която се изчислява дължимия ДДС за настоящия казус и начисляват ДДС в размер на 16 325,36 лв. По делото това изчисление не се оспорва.

Предвид гореизложеното, жалбата срещу разгледаната част на РА е неоснователна.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. трето от ДОПК във вр. чл. 37 от ЗПП във вр.чл. 24, изр. второ от Наредба за заплащането на правната помощ, на ответната администрация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 230,08 евро /на база на по 450 лв. - предвид фактическата и правна сложност на делото и материалния интерес - превалутирани по реда на чл. 12 и чл. 13 от Закон

за въвеждане на еврото в Република България/.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ изцяло жалбата на „ФЛАМИРОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. Б срещу Ревизионен акт № Р-22220424002141-091-001 от 17.10.2024 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение № 720/07.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА жалбоподателя „ФЛАМИРОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. Б да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето от ДОПК във вр. чл. 37 от ЗПП във вр.чл. 24, изр. второ от Наредба за заплащането на правната помощ, сумата от 230,08 евро деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.